

Szent Koronával. A szobor igazi érdekessége egy apró részletben rejlik, ugyanis a Madonna lábánál található országcímertől sűrűn átfut, félreérthetetlenül jelezve ezzel az ország és az erdészek fájdalmát a háborúban elvesztett területek miatt.

A kor hangulatát jól tükröző hasonló elemek is megfigyelhetők a székházban. Ilyen a bejáratnál található eredeti fekete márványból készült lándzsaíves emléktábla szövegezése és a fogadócsarnokban korábban helyet kapó hatalmas irredenta tartalmú festett üvegablak is. Az utóbbi fontos díszítőelem – mely a Tatra hegyeiből a mai határaink felé származó turulmadarat és a régi erdőrengetegeket jelképesen ábrázolta – időközben sajnos megsemmisült.

Kizárólag néhány, a magyar motívumvilágot idéző kerettörök maradt meg, melyeket a korábbi felújítások során a jóérezsű kollégák mentettek meg az utókornak. Hasonló módon maradt fenn néhány, erdei kisállat portréját megjelenítő színes festett üveg műalkotás, melyek a fejpületek irodáinak ajtóit díszítik napjainkban is. Mindez azért is örömteli, mert ezen apró részletek sokasága teszi a beltérben is igazán egye-

divé Magyarország legrégebbi, s talán legszebb erdészeti központját.

A sok jelkép mellett a történelmi múlt köszön vissza a falakról, ami az emberi szemnek láthatatlan, mégis minden ide belépőt tiszteletre kötelező miliőt teremt. Ez a tisztelet azonban jóval túlmutat az épületen, elsősorban a magyar erdőknek, az erdők élővilágának és a mindezt becsülettel vigyázó magyar erdész-társadalomnak szól.

Ahogy az ERDŐ túléli az őt elültető erdészt, úgy éli túl a székházunk a vele egykorú bükkösöket, tölgyeseket. A több száz éves nagy famatuzsálemekhez hasonlóan tanúja lehet erdész történelmünknek és egyben második otthona számtalan erdészgenerációnak.

Bózsó Gyula
műszaki osztályvezető
ÉSZAKERDŐ Zrt.

Év fáját ültettünk Sopronban

Először is vissza szeretnék kanyarodni 2013. december 4-éhez. Azon a napon Firmáink összegyűjtötték minket a Botanikus kertben a Matematika Intézet épülete mellett. Egy fácskát ültettünk el közösen, mégpedig az abban az évben az év fája címet viselő házi berkenye egy példányát. Akkor egy szem még erősebben hozzákapcsolódott egy hosszú lánchoz. Köszönet az ötletért, köszönet a megvalósításért!

Tavaly ahogy egyre beljebb haladtunk az őszbe és a balekoktatás is a vége fe-

lé közeledett, eszünkbe jutott, ezt folytatnunk kell! 2016. december 1-jén a Botanikus kert „C” épülete és a Lignum épülete közötti parcellába már mi hívtuk össze balekjainkat, és oktatóink jelenlétében egy mezeiszil-csemetét ültettünk el közösen.

Szerény ünnepség volt, de talán annál lényegre törőbb. Két beszéd és Illyés Gyula: *A szil s a szél* című versének meghallgatása után, a balekcsősz és az egyik balek közösen elültették a mi kis fácskánkat. Azon a napon az a bizonyos lánc – reméljük – tovább erősödött.

Kívánom, hogy ez a mezeiszil-csemete legalább úgy erősödjön, mint az a házi berkenye, amit három éve ültettünk. Bízom benne, lesznek még láncszemek, melyek hasonlóan megerősítetnek, és lesz még év fája ültetés Sopronban, a Botanikus kertben. *Vivat Selmec! Jó szerencsét! Üdv az erdésznek!*

Kazal Márton
IV. em. h., NymE EMK

Illyés Gyula:

A szil s a szél

*Rezzent a vén szil: szisszent, jött a szél;
villám rándult, mint megrántott kótél;
egy percnyi csönd. És bömbölő haragra
fakadt a vihar százezer harangja.*

*Kapkodta a fejét a szilfa, az agg,
vállatott rab a pofonok alatt;
abány karja volt, mind hátracsavarta
a nyár haragba-kékiült zivatarja.*

*Zúzott, tört, csépett, őrjöngött a szél;
kiszállt a fából végre egy levél,
egy, és csak úgy, ahogy végül kiszáll a
fiai mellől a bajszolt madárka.*

